

Fatima Bint Muhammed

Översättning till svenska: Aisha & Aisar

Källa: <http://jannah.org/sisters/fatimah.html>

Fatima var Muhammed (Guds frid och välsignelser över honom) och Khadidjas femte barn. Hon föddes vid en tid då hennes ädle far hade börjat spendera många långa perioder i ensamhet i bergen runt Mecka, där han mediterade och funderade över de stora mysterierna med skapelsen.

Detta var tiden före Bithah, då hennes äldsta syster Zaynab gifte sig med sin kusin al-Aas ibn ar Rabiah. Sedan följde hennes två andra systrar, Ruqayyah och Umm Kulthums, giftermål med Abu Lahabs, Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) farbrors söner. Både Abu Lahab och hans fru Umm Jamil visade sig vara våldsamma fiender till Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) från allra första början av hans offentliga uppdrag.

Så lilla Fatima såg sina systrar en efter en lämna hemmet för att gå och leva med sina män. Hon var för ung för att förstå meningen med äktenskap och anledningarna till varför hennes systrar lämnade hemmet. Hon älskade dem djupt och hon blev ledsen och ensam när de flyttade. Sorgligt nog så kom en speciell tystnad och ett tillstånd av smärtsamt sörjande över henne vid denna tid.

Självklart så var hon inte ensam i sina föräldrars hus efter hennes systrars giftermål. Profetens mor Aminahs hembiträde Barakah, som hade varit hos Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) sen han föddes, Zayd ibn Harithah och Ali, Abu Ta libs yngste son, utgjorde alla en stor del av Muhammeds (Guds frid och välsignelser över honom) familj vid denna tid. Självklart så fanns också hennes älskade mor Khadijah där hos henne.

Fatima fann en stor tröst hos sin mor och hos Barakah. I Ali, som var ungefär två år äldre än henne, fann hon en "bror" och en vän som på något sätt tog platsen av hennes egen bror Al-Qasim som dog i sina tidiga barnaår. Abdullah, hennes andra bror, känd som den goda och rena, som föddes efter henne, dog också han som liten. Hur som helst hittade aldrig Fatima samma lycka och gemenskap som hon hade med sina systrar hos någon som fanns i hennes fars hem. Hon var en väldigt känslfull flicka för sin ålder.

När hon var fem år hörde hon att hennes far hade blivit Allahs sändebud. Hans första uppdrag var att framföra de goda nyheterna om islam till sin

familj och sina nära vänner. De var redan tjänare till Gud den Allsmäktige — utan skrift. Hennes mor, som var en förebild av styrka och stöd, förklarade för Fatima vad hennes far var tvungen att göra. Efter det kom hon honom närmare, hon kände en djup bindande kärlek för honom. Hon brukade ofta promenera längs Meckas smala bakgator, besöka Kabah eller vara med på hemliga träffar med de tidiga muslimerna som hade accepterat islam och underkastat Allah och Hans Profet (Guds frid och välsignelser över honom) sin vilja.

En dag innan hon hade fyllt tio år, så följde hon med sin far till Masjid al-Haram. Han stod på ett ställe som kallas al-Hijr med ansiktet vänt mot Kabah och började be. Fatima stod vid hans sida. En grupp av Quraysh, som inte ville Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) gott samlades omkring honom. Bland dessa fanns Abu Jahl ibn Hisham som var Profetens farbror, Uqbah ibn Abi Muayt, Umayyah ibn Khalaf, samt Shaybah och Utbah som var Rabi'ahs söner. Hotfullt gick de fram till Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) och Abu Jahl, deras ledare, frågade:

"Vem av er kan ta kvarlevorna av ett slaktat djur och slänga dem på Muhammed?"

Uqbah ibn Abi Muayt, den ondskefullaste av de alla, erbjöd sig frivilligt och skyndade sig i väg. Han återvände med den mest avskyvärda smuts och slängde det på Profetens axlar, må Gud välsigna honom och ge honom frid, medan Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) fortfarande knäböjde. Abdullah ibn Masud, en av Profetens följeslagare, var närvarande men han var maktlös och kunde varken säga eller göra någonting.

Tänk er de känslor Fatima fick då hon såg hennes far bli behandlad på detta sätt. Vad kunde hon, som inte ens fyllt tio år, göra? Hon gick fram till sin far och tog bort den förnedrande smutsen och sedan ställde hon sig fast och argt framför gruppen av Quraysh. "Gangstrar" fräste hon åt dem. Inte ett enda ord sa de tillbaka till henne. Den ädla Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) höjde sitt huvud och avslutade knäböjningen och fortsatte sin bön.

Sedan sade han: "O Allah, må Du straffa Quraysh!", vilket han sa tre gånger. Sedan fortsatte han:

"Kan du straffa Utbah, Uqbah, Abu Jahl och Shaybah." (Dessa som han nämnde blev alla dödade många år senare i slaget vid Badr)

En annan stor händelse inträffade en dag när Fatima var med Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) när han gjorde tawaf runt Kabah. Då samlades en grupp av Quraysh runt om honom. De grep tag i honom och försökte att strypa honom med hans egna kläder. Fatima skrek och

ropade efter hjälp. Abu Bakr rusade fram till dem och lyckades få loss Profeten (Guds frid och välsignelser över honom). Medan han gjorde detta, bad han:

"Skulle du döda en man som säger, 'Min herre är Gud?'" Långt ifrån att ge upp så vände sig gruppen mot Abu Bakr och började slå honom tills blod rann från hans huvud och ansikte.

Såna händelser av brutala motsättningar och trakasserier mot hennes far och de tidiga muslimerna blev bevitnade av den unga Fatima. Hon gick inte ödmjukt åt sidan utan hon anslöt sig till kampen med sin far och hans ädla uppdrag. Hon var fortfarande en ung flicka och istället för att vara en glad och stöjig, munter och livfull flicka som de flesta barn i hennes ålder är, var Fatima tvungen att bevittna och delta i sådana provningar.

Självklart så var hon inte ensam om detta. Hela Profetens familj led av våldet från Quraysh. Hennes systrar, Ruqayyah och Umm Kulthum, led också. De levde vid denna tid i själva hjärtat av intrigerna och hatet mot Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) då de var gifta med Utbah och Utaybah, Abu Lahab och Umm Jamils söner. Umm Jamil var känd för att vara en hård och sträng kvinna som hade en vass och elak tunga. Det var främst p.g.a. av henne som Khadijah inte var nöjd med sina döttrars giftermål med Umm Jamils söner. Det måste ha varit jobbigt för Ruqayyah och Umm Kulthum att leva i ett hem där det fanns så många fiender som inte bara följde utan också ledde kampen emot deras egen far.

Som en markering av deras hat till Muhammed och hans familj, så blev Utbah och Utaybah beordrade av sina föräldrar att skilja sig från sina fruar. Det här var en del av processen att frysa ut profeten totalt. Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) välkomnade sina döttrar tillbaka till sitt hem med glädje och lättnad.

Utan tvivel måste Fatima ha blivit lycklig över att få vara med sina systrar igen. De önskade sig alla att deras äldsta syster Zaynab också skulle skilja sig från sin man. Quraysh la faktiskt press på Abu-l Aas för att han skulle gå med på det, men han vägrade. När Quraysh lovade honom att han skulle få den rikaste och vackraste kvinna till fru om han skilde sig från Zaynab, svarade han:

"Jag älskar min fru djupt passionerat och jag har stor respekt för hennes far även om jag inte har kommit till islams religion."

Både Ruqayyah och Umm Kulthum var lyckliga över att vara tillbaka hos sina älskade föräldrar och att vara av med den hemska mentala tortyr som de hade blivit utsatta för av Umm Jamil. Kort därefter gifte Ruqayyah om sig igen, med den unge och blyge Uthman ibn Allan som var en av de första som accepterade islam. De båda reste till Abessinien tillsammans

med de första muhajirin som sökte skydd i detta land och de stannade där i många år. Fatima såg inte Ruqayyah igen förens deras mor hade gått bort. Förföljelsen av Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) och hans familj samt hans följeslagare fortsatte även efter flykten av de första muslimerna till Abessinien. I ungefär sju år av hans uppdrag var Profeten och hans familj tvungna att lämna sina hem och söka skydd i en liten ojämna dal omsluten av berg på alla sidor och med en smal öppning som man endast kunde komma fram till genom en smal stig från Mecka.

Muhammad (Guds frid och välsignelser över honom) och klanerna Banu Hashim och al-Muttalib var tvungna att bosätta sig i denna uttorkade dal och de fick endast ta med sig begränsat med mat. Fatima var en av de yngsta i gruppen, hon var bara tolv år – och hon var tvungen att leva flera månader under outhärligt lidande. Gråten av hunger från barnen och kvinnorna kunde höras ända in till Mecka. Quraysh tillät inte att någon förde med sig mat eller att någon tog kontakt med muslimerna vars svårigheter endast underlättades något under tiden för valfärden. Denna bojkott varade i tre år. När bojkotten blev upphävd så möttes Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) av ännu fler prövningar och svårigheter. Den trogna och älskvärda Khadijah dog kort efter detta. I och med hennes död så förlorade Profeten och hans familj en av de största källorna till tröst och styrka som hade hjälpt dem under denna svåra period. Året som den ädla Khadijah och senare också Abu Talib, avled under är känt som "sorgeåret". Fatima, som nu var en ung dam, blev djupt olycklig efter sin mors bortgång. Hon grät bittert under en lång tid och hon blev så sorgsen att hennes hälsa försämrades. Man fruktade t.o.m. att hon skulle dö av sorg.

Trots att hennes äldsta syster, Umm Kulthum, stannade i hemmet, så förstod Fatima att hon nu hade ett större ansvar än tidigare nu när hennes mor hade gått bort. Hon kände att hon behövde ge sin far ännu mer stöd. Med kärlek och ömhet ägnade hon sig åt att se efter hans behov. Hon var så bekymrad om hans välmående att hon blev kallad "Umm Abiha, "hennes fars mor". Hon gav honom också tröst och stöd under tiderna av prövning, svårigheter och motgångar.

Ofta var prövningarna för mycket för hennes far (Guds frid och välsignelser över honom). En gång runt denna tid så kom en oförskämd grupp och slängde jord och damm över Profetens älskvärda huvud. När han kom in igenom dörren till sitt hem, grät Fatima när hon torkade av smutsen från sin fars huvud.

"Gråt inte min dotter, " sa han, "för Gud ska skydda din far."

Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) hade en speciell kärlek till Fatima. En gång sa han:

"Den som gör Fatima nöjd har säkerligen gjort Gud nöjd och den som har gjort henne arg har säkerligen gjort Gud arg. Fatima är en del av mig. Det som gör henne nöjd gör mig nöjd och det som gör henne arg gör mig arg."

Han sa också: "De fyra bästa kvinnorna i världen är: Den oskuldsfulla Maria, Asia, faraons fru, Khadijah, de troendes moder och Fatima, Muhammads dotter." Därför tillägnades Fatima en plats i Profetens hjärta som annars bara var till för hans fru Khadijah.

Fatima, må Allah vara nöjd med henne, fick namnet "az-Zahraa" vilket betyder "Den glänsande". Detta fick hon för att hennes fasta ansikte utstrålade ljus. Det är berättat att när hon stod i bönen, brukade mihraben reflektera ljuset från hennes ansikte. Hon kallades också "al-Batul" p.g.a. att hon var så asketisk. I stället för att spendera sin tid tillsammans med andra kvinnor, så spenderade hon den genom att utföra bön, läsa Koranen och andra typer av ibadah (dyrkan).

Fatima hade starka band till sin far, Guds sändebud. Aisha, Profetens fru, sa: "Jag har inte sett något/någon av Guds skapelser i sitt sätt påminna lika mycket om Guds sändebuds sätt att prata, diskutera och att uppträda så som Fatima, må Gud vara nöjd med henne. När Profeten såg henne komma brukade han gå och välkomna henne, ställa sig upp och kyssa henne, ta henne i handen och sätta henne på den plats där han suttit." Hon brukade göra samma sak när Profeten kom och besökte henne. Hon brukade ställa sig upp och välkomna honom med glädje och kyssa honom.

Fatimas fina uppförande var en del av hennes underbara och omtyckta personlighet. Hon var speciellt vänlig emot de fattiga och de utblottade och hon brukade ofta ge all den mat som hon hade till de behövande även om hon själv förblev hungrig. Hon hade ingen längtan efter smycken och saker från denna värld så som lyx och bekvämligheter. Hon levde enkelt, trots att, som vi ska se längre fram, omständigheterna ibland verkade bli för betungande för henne.

Hennes övertygande sätt att tala, ett sätt rotat i visdom, ärvde hon från sin far. När hon talade blev folk rörda till tårar. Hon hade förmågan att röra om känslorna, hon fick många att gråta och hon fyllde deras hjärtan med lovord och tacksamhet till Gud för Hans nåd och hans gåvor.

Fatima migrerade till Medina några veckor efter Profeten (Guds frid och välsignelser över honom). Hon reste med Zayd ibn Harithah som var tillbakaskickad till Mecka av Profeten för att hämta resten av hans familj. Gruppen bestod av Fatima och Umm Kulthum, Sawdah, profetens fru, Zayds fru Barakah och hennes son Usamah. Med i den resande gruppen fanns också Abdullah, Abu Bakrs son, som följde med sin mor och sina systrar, Aisha and Asma.

Väl i Medina, bodde Fatima tillsammans med sin far i en enkel boning som han hade byggt angränsande till moskén. Andra året efter Hijrah, fick hon frierier genom sin far, två stycken som hon tackade nej till. Sedan tog Ali, Abu Talibs son, mod till sig och gick till Profeten för att be om hennes hand. Men Ali blev nervös i Profetens närvaro, och fick inte ett ord ur sin mun. Profeten frågade honom: "Varför har du kommit? Behöver du något?" Ali kunde fortfarande inte tala och då föreslog Profeten: "Du kanske har kommit för att fria till Fatima?"

"Ja," Svarade Ali. Då svarade Profeten bara, enligt en hadith: "Marhaban wa ahlan – Välkommen till familjen," och detta var togs emot av Ali och en grupp Ansar som väntade utanför för att höra om Profeten gav honom sin tillåtelse. En annan berättelse säger att Profeten gav sin tillåtelse och sedan frågade Ali om han hade något att ge som mahr. Ali svarade att han inte hade något. Profeten påminde honom om att han hade en sköld som han kunde sälja.

Ali sålde skölden till Uthman för fyra hundra dirham och sedan skyndade han sig tillbaka till Profeten för att överlåta summan som mahr, Uthman stoppade honom och sa:

"Jag lämnar tillbaka din sköld som en present från mig till dig som en bröllopsgåva till ditt bröllop med Fatima." Fatima och Ali gifte sig troligast under början av det andra året efter Hijrah. Hon var ungefär nitton år då och Ali var ungefär tjugoett år. Profeten utförde själv bröllopsceremonin. Under walimah serverades gästerna dadlar, fikon och hais (en blandning av dadlar och smörfett). En ledande medlem av Ansar donerade en bagge och andra gjorde offergåvor. Hela Medina glädjes åt hennes giftermål. Det berättas att Profeten gav Fatima och Ali en träsäng inredd med palmlöv, sammetsöverkast, en läderkudde fylld med palmfibrer, ett fårskin, en gryta, en vattenbägare och en kvarn att mala vete på.

Fatima lämnade sin älskade fars hem för första gången för att påbörja sitt liv tillsammans med sin man. Profeten var klart orolig för hennes skull, så han skickade Barakah med henne om hon skulle behöva någon hjälp. Utan tvekan så var Barakah en källa för trygghet och lugn för henne. Profeten bad för dem:

"O Allah, välsigna dem båda, välsigna deras hus och välsigna deras avkommor." I Alis enkla boning, fanns det bara ett fårskin som säng. Morgonen efter bröllopsnatten kom Profeten och knackade på Alis dörr.

Barakah kom ut och Profeten frågade henne: "O Umm Ayman, ropa på min bror åt mig."

"Din bror? Är det han du gifte din dotter med?" frågade Barakah lite förvirrat som om hon tänkte för sig själv: Varför skulle Profeten kalla Ali

för sin "bror"? (Han räknade Ali som sin bror eftersom alla muslimer var samlade i ett brödraskap efter Hijrah, och således var Profeten och Ali som "bröder".)

Profeten repeterade det han sa fast med en högre röst. Ali kom och Profeten sa en du'a, åkallandes Guds välsignelser över honom. Sedan frågade han efter Fatima. Hon kom ut nästan krypande med en blandning av blyghet och ängslighet och Profeten sa till henne:

"Jag har gift dig, du är det dyrbaraste i min familj." På detta sätt försökte han uppmuntra henne. Hon startade inte ett liv med en total främling utan med en som hade växt upp i samma hem som hon, en som var en av de första att bli muslim vid ung ålder, en som var känd för sin styrka, sitt mod och sin dygd, och som Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) beskrev som sin "broder i denna värld och i livet efter detta".

Fatimas liv med Ali var lika enkelt som det hade varit i hennes fars hem. När det gällde materiella saker var det ett liv av svårigheter och förluster. Genom deras liv tillsammans förblev Ali fattig, eftersom han inte brydde sig särskilt mycket om att ha ett materiellt välstånd. Fatima var den enda av sina systrar som inte gifte sig med en rik man.

Det sades faktiskt att Fatimas liv med Ali var strängare än livet hon levde i sin fars hem. Iallafall före giftermålet, så fanns det flera hjälpande händer i Profetens hem. Men nu var hon tvungen att klara av allt själv. För att överleva denna stora fattigdom så arbetade Ali som vattenbärare och hon som vetemalerska. En dag sa hon till Ali: "Jag har stött ända tills det att mina händer har fått blåsor."

"Jag har burit vatten tills jag fick smärtor i bröstet," sa Ali och sedan gav han ett förslag till Fatima: "Gud har gett din far några krigsfångar, så fråga honom om han kan ge dig en tjänare."

Hon gick motvilligt till Profeten som sa: "Vad har fört dig hit, min lilla dotter?" "Jag kom för att ge dig hälsningar av fred" sa hon, för hon kunde inte få sig själv till att fråga det hon egentligen ville.

"Vad gjorde du?" frågade Ali när hon kom tillbaka ensam.

"Jag skämdes för att fråga honom," sa hon. Så de gick dit tillsammans men Profeten tyckte att de hade mindre behov av en tjänare än andra.

"Jag kan inte ge er en tjänare, " sa han, "och låt Ahl as-Suffah (de fattiga muslimer som bodde i moskén) bli torterade av hunger. Jag har inte tillräckligt för deras uppehälle..."

Ali och Fatima återvände hem. De kände sig lite nedstämda men den natten, efter det att de hade gått och lagt sig, så hörde de Profetens röst

som frågade om tillåtelse att komma in. De välkomnade honom in och reste sig upp och då sa han till dem:

"Stanna där ni är," och han satte sig bredvid dem. "Ska jag berätta om någonting bättre än det ni bad mig om?" frågade han och de sa ja, och han sa: "Det är orden som Jibril lärde mig, nämligen att ni ska säga "Subhaan Allah- Härlig är Gud" tio gånger efter varje bön, "AI hamdulillah -lov och pris till Gud" tio gånger, och "Allahu Akbar – Gud är störst.", tio gånger, och när ni sedan går till sängs så skall ni säga detta trettio tre gånger var."

Några år senare brukade Ali säga: "Jag har aldrig någonsin glömt att säga de orden efter det att Guds budbärare lärde oss dem."

Det finns många berättelser om de svåra och hårda tider som Fatima genomlevde. Oftast fanns det ingen mat i hennes hus. En gång när Profeten var hungrig gick han till en efter en av sina fruars hus men det fanns ingen mat. Sedan gick han till Fatimas hus men hon hade inte heller någon mat. När han så småningom fick tag på lite mat så skickade han två brödbitar och en bit kött till Fatima. Vid ett annat tillfälle gick han till Abu Ayyub al-Ansaris hus och från maten som han fick så sparade han lite åt henne. Fatima visste också att Profeten var utan mat under långa tidsperioder och hon brukade ta med mat till honom när hon kunde. En gång tog hon en bit bröd och han sa till henne: "Detta är den första mat som din far äter på tre dagar."

Genom dessa goda handlingar visade hon hur mycket hon älskade sin far; och han älskade henne verkligen tillbaka.

En gång kom han tillbaka från en resa han gjort från Medina. Först så gick han till moskén och bad två rakat som han vanligtvis gjorde. Sedan gick han till Fatimas hus innan till sist gick hem till sina fruar. Fatima välkomnade honom och kysste hans ansikte, hans mun och han ögon och sedan grät hon.

"Varför gråter du?" frågade Profeten (Guds frid och välsignelser över honom).

"Jag ser dig, O Guds sändebud," sa hon, "Du är blek och glåmig och dina kläder har blivit slitna och sjabbiga." "O Fatima," svarade Profeten ömt, "Gråt inte, för Allah har skickat din far på ett uppdrag som Han skulle låta drabba varje hus på denna jord, varsomhelst - i städerna, i byarna eller i tälten (i öken) - och det kommer att medföra antingen prakt eller förödmjukelse tills detta uppdrag är fullbordat, precis som natten (oundvikligt) kommer."

Med sådana ord kunde Fatima ofta färdas från den grymma verkligheten av det dagliga livet till att få en glimt av de väldiga och långgående framtidsutsikter som uppdraget som tilldelats hennes ädle far hade.

Så småningom kom Fatima åter att leva i ett hem nära Profeten. Det huset skänktes av en Ansari som visste att Profeten föredrog att ha sin dotter som granne. Tillsammans så delade de lycka, segrar, sorger och svårigheter under de händelserika dagarna och åren i Medina.

I mitten av det andra året efter Hijrah blev hennes syster Ruqayyah sjuk i feber och mässlingen. Detta var kort före det stora slaget vid Badr. Uthman, hennes man, stannade vid hennes sida och missade slaget. Ruqayyah dog precis innan hennes far kom tillbaka. På hans väg tillbaka till Medina, så var det första stoppet att besöka hennes grav.

Fatima följde med honom. Detta var den första förlusten de hade inom deras familj sedan Khadidjas bortgång. Fatima blev djupt sorgsen över sin systers bortgång. Tårarna rann ner för hennes kinder när hon satt bredvid sin far på kanten av graven. Han tröstade henne och torkade hennes tårar med kanten av sin mantel.

Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) hade tidigare talat emot sörjande av de döda, men detta hade lett till missförstånd. När de kom tillbaka från gravplatsen hördes Umars röst, han hade höjt sin röst i ilska emot de kvinnor som sörjde över dem som dog martyrdöden vid slaget vid Badr, och för Ruqayyah.

"Umar, låt dem sörja," sa han och sedan tillade han: "Det som kommer från hjärtat och från ögat, det är ifrån Gud och hans givmildhet, men det som kommer från handen och från tungan är från Satan." Med handen menade han slagen på bröstet och slagen mot kinderna och med tungan menade han de höga jämrandena som vissa kvinnor ofta använde sig av för att få andra människors sympati.

Uthman gifte sig senare med en annan av Profetens döttrar, Umm Kulthum och han blev senare känd som Dhu-n Nurayn - innehavaren av två Ljus.

Förlusten som familjen genomled genom Ruqayyahs bortgång följdes av lycka när Fatima födde en pojke under Ramadan det tredje året efter Hijrah. Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) läste Adhan i den nyfödde pojkens öra och kallade honom för al-Hasan, Detta betyder den vackre.

Ett år senare födde hon en annan son som blev kallad al-Husayn, vilket betyder "Den lille Hasan" eller Den lille vackre. Fatima brukade ofta ta med sina två söner till deras farfar. Han tyckte om dem väldigt mycket. Senare tog han med dem till moskén och de brukade klättra upp på hans

rygg när han knäböjde. Han gjorde samma sak med sin lilla dotterdotter Umamah, Zaynabs dotter.

Under det åttonde året efter Hijrah födde Fatima ett tredje barn, en flicka som hon gav samma namn som hennes äldsta syster Zaynab, som dog kort efter flickans födelse. Denna Zaynab växte upp och blev känd som "Hjältinnan av Karbala". Fatimas fjärde barn föddes året efter Hijrah. Det var också en flicka och Fatima gav henne namnet Umm Kulthum efter sin syster som dog året innan p.g.a. sjukdom.

Det var bara genom Fatimas avkomma som Profeten blev förevigad. Alla av Profetens manliga barn dog i tidiga barnaår. Också Zaynabs två söner som hette Ali och Umamah dog unga. Ruqayyahs barn Abdullah dog också innan han ens hade fyllt två år. Detta är en till orsak för den vördnad som är tillägnad Fatima.

Trots att Fatima ofta var upptagen med graviditet, förlossningar och att uppfostra barn, tog hon en sådan stor del som hon kunde i det växande muslimska samhällets angelägenheter i Medina. Före hennes äktenskap, agerade hon som en sorts värdinna för de fattiga de utblottade Ahl as-Suffah. Så snart som slaget vid Uhud var över, så gick hon tillsammans med andra kvinnor till slagfältet och sörjde över dem som dött som martyrer och sedan tog hon och plåstrade om sin fars sår. Vid slaget vid Ditch, så spelade hon tillsammans med några andra kvinnor en stor viktig roll genom att förbereda mat under den långa och svåra belägringen. I sin kamp ledde hon de muslimska kvinnorna i bönen och vid det stället står det nu en moské kallad Masjid Fatimah, en av de sju moskéer där muslimerna stod vakt och utförde sin andakt.

Fatima följde också med Profeten när han gjorde Umrah, under det sjätte året efter Hijrah, efter avtalet vid Hdaybiyyah. Under det kommande året så fanns hon och hennes syster Umm Kulthum med i den stora skara muslimer som var med Profeten i befrielsen av Mecka. Det är sagt att vid detta tillfälle så besökte både Fatima och Umm Kulthum sin moder Khadijahs hem och mindes stunder från deras barndom och minnen av jihad, av de långa kamperna i de tidiga åren av Profetens uppdrag.

I Ramadan under det tionde året, just när han (Guds frid och välsignelser över honom) skulle fara på sin avskedsvallfärd, anförtrodde Profeten Fatima en hemlighet som inte skulle bli sagt till de andra än:

"Jibril har reciterat Koranen för mig och jag för honom en gång varje år, men det här året har han reciterat den för mig två gånger. Jag tror att min tid är kommen."

På vägen tillbaka från hans avskedsvallfärd, blev Profeten svårt sjuk. Hans sista dagar spenderade han i sin fru Aishas hus. När Fatima kom för att besöka honom lämnade Aisha dem ensamma.

En dag tillkallade han sig Fatima. När hon kom kysste han henne och viskade några ord i hennes öra. Hon grät. Sedan viskade han igen och hon log. Aisha såg detta och frågade:

"Du gråter och du skrattar på samma gång, Fatima? Vad var det som Guds sändebud sa till dig?" Fatima svarade:

"Först sa han till mig att han snart skulle möta sin Herre och då grät jag. Sedan sa han till mig: 'Gråt inte, för du kommer att bli den första i mitt hem som kommer att följa efter mig.' Då log jag."

Inte långt efter detta dog den ädle Profeten. Fatima blev djupt sorgsen och hon kunde ofta ses gråtandes. En av följeslagarna noterade att han aldrig såg Fatima, må Gud vara nöjd med henne, skratta efter sin fars bortgång.

En morgon, tidigt i månaden Ramadan, inte mer än fem månader efter det att hennes ädle far hade gått bort, vaknade Fatima och hon såg ovanligt lycklig ut och hon var full av munterhet. På eftermiddagen samma dag är det sagt att hon kallade på Salma bint Umays som såg efter henne. Hon frågade efter lite vatten och sedan tog hon ett bad. Sedan satte hon på sig sina nyaste kläder och parfymade sig. Sedan bad hon Salma att lägga hennes säng på gårdsplanen. Med sitt ansikte vänt mot himmelen ovanför frågade hon efter sin man Ali.

Han blev chockad när han såg henne ligga mitt på gårdsplanen och han frågade henne vad som var fel. Hon log och sa: "Jag har ett möte bestämt i dag med Guds sändebud."

Ali grät och hon försökte trösta honom. Hon sa till honom att han skulle ta hand om deras söner al-Hasan och al-Husayn och bad honom att hon skulle få bli begravd utan någon ceremoni. Hon stirrade uppåt igen och sedan slöt hon sina ögon och överlät sin själ till den Allsmäktige Skaparen.

Hon, Fatima den glänsande, må Gud vara nöjd med henne, blev bara tjugonio år gammal.